

36 і 6 котів

Галина Вдовиченко

Ознайомчий фрагмент

ВСТУП

Ця історія — про одне котяче товариство. Доволі велике.

Щиро кажучи, дуже велике.

Можливо, вам дотепер ніколи й не доводилося бачити стількох муркотунів одночасно. Тридцять шість і шість! От їх скільки.

Лише уявіть собі.

Це ж повнісінький котячий автобус.

Або велика котяча група у дитячому садочку.

Або переповнений котячий клас.

Багатенько, еге ж... Натомість — не юрба. Ні, не юрба, не натовп. А саме товариство, котяча спільнота.

Перш за все варто познайомитися з ними усіма, аби не плутатися згодом. Бо насправді цілковито однакових поміж них не знайти. Кожен неповторний. Кожен особистість. Хоч не завжди це можна зауважити з першого погляду.

ПІДВАЛЬНІ КОТИ

Чому підвальні? Бо народилися у підвалі багатоповерхового будинку, там донедавна й жили.

Кіт-чубастик зветься Голота.

Ліве вухо прокушене у запеклій бійці. Голота встромив у цю дірочку кульчик, знайдений у траві, і відтоді його не знімає.

Хук і Джеб, брати-забіяки. Найчастіше б'ються між собою.

Бубуляк, немолодий розважливий кіт, спочатку думає, потім діє.

Смугастик Кутузов. Втратив око у вуличних сутичках.

Баронеса, єдина у групі породиста кішка, чистокровна кішка-сфінкс, мовчазна й загадкова.

ХАВЧИКИ

Справжні ненажери. Понад усе люблять попоїсти. Хай там що — головне, аби було що пожувати.

Хавчик. Світить ребрами, їсть багато, проте завжди голодний.

Ковбасюк, Ля Сбсис, Сбрдель, Шкуряк і Шпондермен. Ков— басюк полюбляє ковбаску, Ля Сосис — сосиски, грубенський безхвостий Сордель — палкий прихильник сардельок, для Шку— ряка найбільші ласощі — ковбасні шкірки. А Шпондермен найбільше поважає шпон дер (хто не знає — це така грудинка з прошарками сала, або ж бекон). Про гастрономічні уподобання цієї шістки можна здогадатися лише за їхніми іменами, еге ж?

ЖОРЖИНКИ

Це Бубуляк так назвав вісімку дівчат-кішечок, а воно й причепилося. Жоржинки та й жоржинки. Насправді ж кожна з них має своє ім'я, яке їй дала колишня господиня. Вона у них була одна на всіх, наспівувала пісню про Іветту-Лізетту та інших, тому й своїх кішечок назвала іменами з пісні: Іветта, Лізетта, Мюзетта, Жанетта, Жоржетта, Кларетта... І Колетта з Маріеттою. Кішечки дуже подібні, відрізняються лише плямками — у кожної вони свої.

ТАНЦЮРИСТИ

Пушинка, Хвостуля, Вертун, Брейкер, Степко, Робокон. Ніхто, окрім них, так хвацько не вправляється зі своїми лапами, хвостами та вухами. Хвостуля крутить довгим хвостом, наче гімнастка стрічкою. Вертун як закрутиться — перетворюється на пухнасту кулю, з якої лише лапи стирчать. Брейкер вміє стояти на одній передній лапі, задерши усі решта вгору. Степко танцює степ, навіть ірландський. Робокон носить справжні, підмотані ізоляційною стрічкою окуляри і рухається наче робот, немов заведена іграшка. Так ніхто не вміє, лише він.

КОТИ З СУСІДНЬОЇ БРАМИ

Сплюх, Чистюх, Мурчик, Нявчик, Бровчик та Беркиць. Сплюх любить спати. Чистюх раз за разом чиститься, вилизується і струшує зі себе невидимі порошинки. Неймовірний акуратист. Мурчик мурчить класичним котячим "мурр", Нявчик нявчить не менш класичним "ня-ав!". Коли вони разом, виходить "мур-ня-ав!". Бровчик має кумедні рухливі брови, він бровами таке виписує — від сміху годі втриматися. Л Беркиць дуже вразливий котик. Щось його налякає, він очі заводить під лоба — і беркиць!

МАЛЮКИ

А це — Малюки. їх шестеро — Клаповух та інші. Ніхто з них не знає, коли й де народилися, і всі, окрім Клаповуха, до пори до часу навіть імен не мають. Полюбляють стрибати, катуля— тисся, ганятися одне за одним і реготати без причини. Вони прибилися до гурту дорослих того дня, коли й почалася ця історія про 36 і 6 котів.

Не вірите, що усіх загалом саме стільки? — Полічіть самі. Рівно тридцять шість дорослих та шестеро малюків!

НУ ОТ. ТЕПЕР МОЖНА Й ПОЧИНАТИ.

РОЗДІЛ 1

Л було так. Одного дня у підвалі багатопверхового будинку замінили старі двері на нові. Старі мали зручну дірку при самій землі, тож усі коти могли безперешкодно потрапити до підвалу і вільно вийти звідти у будь-який час. Нові металеві двері позбавили їх такої можливості. Ні зайти, ні вийти. Ще й усі віконечка у підвалі затулили, аби щурі не бігали. Від тих нововведень вуличні коти залишилися без притулку.

Не було куди подітися підвальним котам, що народилися у цьому підвалі, і голодним хавчикам, і жоржинкам, що вдень відпочивали під балконом. І кольоровим котам не було де спати. і танцюристам, і навіть котам із сусідньої брами. Це був їхній спільний підвал. А тепер усі без даху над головою. Навіть Малюки.

Що було робити?

На вулиці — вітер з дощем, і стрімко западає темрява. Куди сховатися? Де перебути негоду? Зібралися коти на сходовому майданчику першого поверху — й нумо радитися. Голота з Кутузовим мало не побилися, завзято вирішуючи, куди повести товариство — у комірчину під сходами чи на горище. Рушили було під сходи. А там — оце так сюрприз! — склад велосипедів та дитячих візочків. Не сховаєшся, бо проженуть. Потяглися довгою вервечкою на горище, а там — оце так несподіванка! — хтось горище замкнув. Не пройти, не пролізти. Ніде безпритульним котам свої голови прихилити.

— Бу-бу-бу-бу-бу...

Це розумнику Бубулякові сьйнула якась слухна думка. Він завжди спочатку думає, а потім говорить.

-А пані Крепова з першого поверху? — глянув на друзів питально.

— Та, що в окулярах? — озвався хтось.

— За отим вікном, що в'юнка троянда на драбинці?

— Що з прочиненої квартирки пахне свіжими булочками?

— Що племінник Стас?.. зі старим фольксвагеном?..

— Вона, мабуть, добра жінка, — провадив далі Бубуляк.

— Така добра, що жодного разу нам і сосиски не винесла!

— ...ані сардельки!

— ...ані ковбаски!

— ...ані ковбасної шкірки!

— Цитьте! — втрутився Голота, посмикуючи себе за кульчик. Мринь-бринь! Якщо вас, хавчики, не пригощали, це ще не значить, що та людина с недобра. Може, вона м'яса не їсть.

— Карочі, — Кутузов поправив пов'язку на оці. — Добра чи недобра, а вибору немає. Вперед!

— Можливо, пані Крепова не відмовить котам... у тимчасовому прихистку... — припустив Бубуляк. — Принаймні варто спробувати... То хто наважиться на перемовини? Хто піде проситися?.. Кутузов, Голота чи я?

РОЗДІЛ 2

Пані Крепова здивовано роздивлялася kota та його картату пов'язку на оці. Їй була підозріло знайома ця синьо-зелена тканина. Чи не племінникова це хустинка? Чи не в її дорогого небожа зухвалий котяра поцупив таку необхідну річ?..

Смугастий кіт завмер на килимку перед дверима, зирячи одним оком ізнизу вгору. Воно лагідно зблискувало. Глянувши на цього халамидника, можна було подумати, наче він щойно ледь урятувався від зграї розлючених псів. Кошлата скуйовджена шерсть стирчить навсібіч жорсткими кущиками.